

1806). Folkethingets Formand udtalte ved samme Leilighed, at han betragtede og behandlede den enkelte Post om Indfødsrets Meddelelse til en Person „som et Stykke af en Paragraf“. Landstingets Formand pleier at betragte hvert Nummer i et saadant Lovforslag som en Paragraf, og om denne Opfattelse end ikke helt falder sammen med Folkethingets Formands, maa begge Formænd dog siges at have værget Enhver, der stiller eller stemmer for Vædringsforslag om ny Personers Optagelse paa et Indfødsretsfor-
 slag under dettes Behandling i Rigsdagen, imod mulige Sigtelser for derved i Grunden at se bort fra Grundlovens § 52.

Desuden maa det antages at være denne Grundlovsbestemmelses fornuftige Mening at forebygge overilede Beslutninger. Men, som bekjendt, blive de Personer, som optages ved Vædringsforslag, langt grundigere behandlede end de fleste, som oprindeligt findes paa Lovforslaget, og neppe er nogen tidligere Andrageres personlige Forhold blevet saaledes oplyst som den her omhandlede, hvorfor det neppe kan kaldes en overilet Beslutning, dersom Rigsdagen nu bevilger ham den Indfødsret, hvortil han neppe er mindre værdig end mange af de paa Lovforslaget Opførte.

Den saaledes reiste Indvending imod Folkethingets Vædringsforslag kan derfor hverken støtte sig til Grundlovens Ord eller til dens Mening.

4) Landstingsudvalgets Flertal mener, at, da Rigsdagen i Samlingerne 1877—78 og 1879—80 vedtog Indfødsretslove, paa hvilke Folkethinget under 2den og 3die Behandling havde indsat nye Personer ved Vædringsforslag ligesom nu, skete det begge Gange „af Hensyn til, at det blev anset for en „Befærdsfag“ for de Paagjældende at erholde Indfødsret“. Men dette menes ikke her at være Tilfældet.

Første Gang var det uegtelig en Befærdsfag for Vedkommende at faae Indfødsret snarest muligt, men ingenlunde saaledes anden Gang, da det nærmest gjaldt Indskrivning i et adeligt Kloster. Folkethings-

Udvalgenes Betænkninger.

udvalget vidste, at det ikke var nogen egentlig Befærdsfag, om Indfødsretten blev meddelt et Aar senere, og Ordføreren havde særlig overbevist sig derom ved en Samtale med Barnets Fader. Udvalgets overveiende Flertals Betænkkelighed ved at stille Vædringsforslaget ved 3die Behandling vil klart fremgaa af Udtalelser ved 2den den 3de Februar 1880 (Sp. 3081 ff., især Sp. 3083 øverst, Sp. 3088 og 3091). Landstingsudvalgets Ordfører har den 17de Marts d. A. (Sp. 891—92) mindet om flige Udtalelser, som om de skulde have været glemte nu, hvilket ingenlunde er Tilfældet.

Nærværende Udvalg indser meget vel, hvor misligt det vilde være, om Rigsdagens Indfødsretsudvalg ofte, ligesom Folkethingets i denne Samling, skulde blive nødsagede til at stille Vædringsforslag om ny Personers Optagelse paa Indfødsretslovsfor-
 slagene. At det imidlertid ikke i nærværende Tilfælde har kunnet skyde dette høist utænkelige Arbejde fra sig, vil formentlig fremgaa af Sagens Gang.

Da det omhandlede Andragende var henvist til Udvalget, ansaa dette det for sin Pligt at prøve det. De til denne Prøvelse nødvendige Oplysninger maatte antages dels at findes i Indenrigsministeriet, dels gennem dette at kunne tilveiebringes. Derfor sendte Udvalget den 18de November 1882 Andragendet til Ministeriet med en Skrivelse, hvori det hed, at det af Høslagte vilde „kunne ses, hvilke Oplysninger der formentlig maa kunne begjæres gennem vedkommende Borgmesterkontor, forsaavidt de ikke længer maatte findes i Indenrigsministeriet“. Denne Skrivelse misforstod Ministeren, som om Udvalget havde ønsket oplyst, hvorfor Andrageren ikke var optagen paa Lovforslaget, og de Oplysninger, Udvalget havde udbedt sig, medfulgte derfor ikke Ministerens Svarskrivelse af 23de November. Udvalget maatte altsaa gjentage sin Anmodning i en Skrivelse af 27de November. Da denne Skrivelse endnu, da Rigsdagens Jule- og Nyårs-